

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **N. D. H.**, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2016, č. j. MV-25041-4/SO-2016,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 5. 4. 2016, č. j. MV-25041-4/SO-2016, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 16. 10. 2015, č. j. OAM-1747-16/ZR-2013, kterým byla dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a bylo rozhodnuto o udělení výjezdního příkazu žalobci. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce byl přesvědčen, že žalovaný zásadním způsobem porušil své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy s § 89 odst. 2 správního řádu. Namítal, že žalovaný zcela nedostatečně a v rozporu s požadavky § 3 správního řádu posoudil otázku přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu, přičemž povinnost zjišťovat tyto informace mají správní orgány i bez návrhu, neboť se jedná o řízení vedené z moci úřední. Uvedl, že správní orgány zjišťovaly pouze okolnosti svědčící v jeho neprospěch a zcela rezignovaly na zjišťování okolností pro něj příznivých, a to i přes to, že podstatné skutečnosti byly správním orgánům přímo předloženy žalobcem i jeho právním zástupcem v doplnění odvolání. Poukázal na skutečnost, že na území České republiky se nachází v podstatě již od roku 2001 celá jeho rodina, stejně jako veškeré jeho statky jsou v současné době na území České republiky, když ve Vietnamu s ohledem na dobu, po kterou se nachází mimo území domovského státu, již nemá žádných vazeb, ať rodinných nebo majetkových. Upozornil na to, že na území České republiky žije ve společné domácnosti se svou manželkou a nezletilým potomkem. Uvedl, že správní orgány v průběhu řízení neučinily jediný krok, kterým by zjistily podstatné okolnosti pro posouzení možných dopadů do jeho soukromého a rodinného života. V této skutečnosti žalobce spatřoval zásadní pochybení v postupu správních orgánů, které může mít vliv na zákonnost celého rozhodnutí ve věci. Správní orgán I. stupně měl možnost provést např. výslech žalobce, jeho rodičů a sourozenců, čímž by si ujasnil rodinné vztahy a všechny okolnosti, které mají význam pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. V daném případě bylo dle žalobce nezbytné, aby byla posuzována přiměřenost zasažení soukromého života ve vztahu k důvodům, pro které se povolení žalobci ruší, tedy k předchozímu deliktárnímu jednání. Správní orgány toliko konstatovaly předchozí odsuzující rozsudek, avšak zcela opominuly roli žalobce ve všech případech a náležitě neposoudily závažnost spáchaných skutků ve vztahu k likvidaci veškerého zázemí, které si žalobce na území České republiky za dobu svého pobytu vytvořil. Uvedl, že byl na nesprávném místě v nesprávnou dobu. Žalobce v této souvislosti odkázal na závěry Veřejného ochránce práv obsažené v řízení pod sp. zn. 2040/2011/VOP/VBG, kde konstatoval, že „*předpokladem vydání rozhodnutí, kterým se ruší cizinci povolení k trvalému pobytu v ČR podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců, je přiměřenost zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Je proto nutné primárně zkoumat samotný zásah do rodinného života, tj. zabývat se skutečnými dopady rozhodnutí do života cizince, neboť právě ve vztahu ke skutečným dopadům správního rozhodnutí do soukromého a rodinného života je možné poměřovat proporcionalitu vlastního rozhodnutí*“.
3. Žalobce se ohradil proti správními orgány tvrzené možnosti pobývat na území České republiky na základě jiného pobytového oprávnění. Upozornil na to, že jeho právní zástupce opakovaně v obdobných případech poukazuje na skutečnost, že si cizinec po Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zrušení povolení k trvalému pobytu nemůže upravit svůj pobyt jiným způsobem. Tomuto názoru žalobce přisvědčil rovněž Veřejný ochránce práv ve výše citovaném stanovisku, když potvrdil, že „v případě zrušení trvalého pobytu nemůže cizinec z území žádat o žádný jiný druh pobytu (tj. o udělení víza či dlouhodobého pobytu), vyjma víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu po dobu řízení o zrušení trvalého pobytu. Znamená to tedy, že cizinec „zde nemůže dál pobývat“, resp. si nemůže „jiným způsobem upravit pobyt.“ Se zrušením trvalého pobytu je nepochybně spojeno jeho vycestování z České republiky. Nadto lze mít důvodné pochybnosti i o tom, zda by se cizinci podařilo zlegalizovat pobyt v České republice ze zahraničí s ohledem na ustanovení § 56 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které je v praxi vykládáno velmi restriktivně“. Žalobce konstatoval, že hodnocení právních předpisů ze strany správních orgánů evidentně neodpovídá realitě, když odkazují žalobce na možnost, která je s ohledem na konstrukci zákona pro něj prakticky vyloučena. Žalobce poukázal rovněž na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci č. j. 59 A 14/2014–48.

4. Žalobce ve vztahu k podmínce, pro kterou mu byl zrušen trvalý pobyt, namítal nedostatečné zjištění skutečného stavu věci a nesprávné odůvodnění napadeného rozhodnutí, které odporuje § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 68/2012–39, v němž tento soud definoval podmínky pro přezkum zrušujícího rozhodnutí ve vztahu k povolení k pobytu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný uvedl, že se námitkou nepřiměřenosti obsáhle zabýval ve svém rozhodnutí, na jehož příslušné pasáže odkázal. Byl toho názoru, že zásah do rodinného a soukromého života nezpůsobilo žalobou napadené rozhodnutí, ale způsobil jej žalobce sám svým protiprávním jednáním, neboť se dopustil trestného činu loupeže, za což byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Zdůraznil, že si žalobce měl před páčáním takto závažné trestné činnosti být vědom, jaké následky s sebou takové chování může nést, čehož však nedbal. Nynější postup žalobce, který se zaštiťuje svými rodinnými vazbami v České republice, se žalovanému jevil jako účelový a neupřímný. Byl přesvědčen, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a rozhodnutí správních orgánů jsou řádně zdůvodněna. V daném případě nebylo správními orgány nikterak zpochybněno, že žalobce má na území České republiky skutečné vazby, od počátku braly v úvahu, že rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu zasáhne do jeho rodinného života. Zdůraznil, že v případě posuzování přiměřenosti správního rozhodnutí nejde toliko o zjištění existence relevantních vazeb cizince na území, ale především o vyhodnocení, zda rozhodnutí zasáhne do těchto vazeb nepřiměřeně. Uvedl, že samotná existence zásahu do života žalobce neznámá, že mu nemůže být povolení k trvalému pobytu zrušeno, tento zásah by musel být s ohledem na všechny specifické okolnosti případu shledán jako nepřiměřený. Poukázal na to, že v tomto případě nelze zásah považovat za nepřiměřený. Nesouhlasil s ničím nepodloženým tvrzením žalobce, že jsou jeho vazby v domovské zemi zcela přetřhány, neboť žalobce má v zemi původu nezletilého syna. Tato okolnost podle žalovaného svědčí o tom, že žalobce má stále silné vazby na svou vlast. Uvedl, že tento závěr je podporován i malou integrací žalobce do české společnosti, žalobce ani po velmi dlouhém pobytu na území České republiky nehovoří dobře česky, potřebuje tlumočníka, pohybuje se převážně v rámci svého etnika, trestnou činnost spáchal s vietnamskými spolupachateli.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

6. Uvedl, že se řádně vypořádal se všemi okolnostmi svědčícími ve prospěch i neprospěch setrvání žalobce na území České republiky. Vzal v potaz, že napadené rozhodnutí může zasáhnout do života rodinných příslušníků žalobce, přičemž předestřel dva možné scénáře – rodinní příslušníci buď budou následovat žalobce do jeho domovského státu, nebo setrvají v České republice. Upozornil na to, že s těmito variantami při svém rozhodování kalkuluje i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 27. 3. 2015, č. j. 7 Azs 285/2014-39. Žalovaný se nedomníval, že by výsledek žalobce či jeho rodinných příslušníků mohl přinést cokoli nového. Konstatoval, že žalobce měl v řízení prokazatelně možnost vyjádřit svůj názor a uvést všechny rozhodné skutečnosti, přičemž byl též právně zastoupen.
7. Zdůraznil, že tvrzení o tom, že žalobce byl pouze ve špatnou dobu na špatném místě a jeho role při loupeži byla nevýznamná, neodpovídá skutečnosti. Uvedl, že žalobce spáchal zločin loupeže ve spolupachatelství s dalšími osobami, přičemž to byl právě on, kdo nejprve společně s dalším odsouzeným učinil vůči poškozenému pohrůžku násilím pomocí plastových maket střelných zbraní, aby následně užil proti poškozenému k překonání jeho odporu i násilí fyzické. Konstatoval, že žalobce se svými spolupachateli spáchání loupeže plánoval, celá „akce“ byla načasována a mezi pachateli došlo k rozdělení úkolů. Způsob provedení trestné činnosti byl velmi hrubý až brutální, byl to přitom právě žalobce, kdo se na násilí proti poškozenému bezprostředně podílel; tyto skutečnosti jsou patrné z rozsudku Okresního soudu v Teplicích ze dne 14. 3. 2011, sp. zn. 4 T 253/2010. Shrnu, že se žalobce v České republice dopustil úmyslné a velmi závažné trestné činnosti, zrušení povolení k trvalému pobytu je tak v jeho případě přiměřeným opatřením. Uvedl, že skutečnost, že žalobce může mít po jistou dobu problém se získáním nižšího pobytového oprávnění, nemůže bez dalšího znamenat, že žalobci musí být ponecháno povolení k trvalému pobytu, které je nejvyšším a nejtrvalejším druhem pobytu v České republice. Zdůraznil, že se žalobce dopustil úmyslné trestné činnosti mimořádné závažnosti a není ve veřejném zájmu, aby mu bylo ponecháno nejvyšší pobytové oprávnění, které cizince v mnohém staví na roven českým státním občanům. Žalobce si zásah do svého soukromého života způsobil sám svým protiprávním jednáním a případné problémy se získáním nižšího pobytového statusu nesvědčí o nepřiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí.

Správní spis

8. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Oznámením o zahájení řízení ze dne 2. 8. 2013 zahájil správní orgán I. stupně řízení ve věci zrušení trvalého pobytu žalobce dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců z důvodu pravomocného odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za spáchání úmyslného trestného činu. Rozsudkem Okresního soudu v Teplicích ze dne 14. 3. 2011, č. j. 4 T 253/2010-456, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 8. 2011, č. j. 4 To 338/2011-544, který nabyl právní moci dne 24. 8. 2011, byl žalobce odsouzen pro zločin loupeže § 173 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, k trestu odnětí svobody v trvání pěti a půl roku. Z opisu z evidence rejstříků trestů ze dne 23. 2. 2016 soud zjistil, že žalobce byl rozhodnutím Okresního soudu v Lounech ze dne 2. 2. 2016 podmíněně propuštěn z výkonu trestu, přičemž mu byla stanovena zkušební doba do 2. 8. 2019. Z dopisu Věznice Nové Sedlo ze dne 30. 5. 2014 soud zjistil, že žalobce měl ve výkonu trestu návštěvy dne 20. 7. 2013, 10. 8. 2013, 8. 9. 2013, 5. 10. 2013, 3. 11. 2013, 18. 12. 2013, 19. 1. 2014, 15. 2. 2014, 16. 3. 2014, 19. 4. 2014 a 18. 5. 2014, kdy jej navštěvovali manželka, syn B. L. N. N., narozený „X“, sourozenec a otec. Dne 16. 10. 2015 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí č. j. OAM-1747-16/ZR-2013, kterým žalobci zrušil povolení k trvalému pobytu na území České republiky dle § 77 Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce neodůvodněné odvolání ze dne 2. 11. 2015, které doplnil podáním ze dne 17. 1. 2016. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 6. 4. 2016.

Ústní jednání soudu

9. Právní zástupce žalobce i žalovaný se z ústního jednání soudu nařízeného na 21. 11. 2018 omluvili, přičemž souhlasili s tím, aby věc byla projednána a rozhodnuta v jejich nepřítomnosti.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Předně soud uvádí, že v přezkoumávaném případě je nutno vycházet z § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, ačkoliv žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí dne 5. 4. 2016, neboť řízení o ukončení trvalého pobytu žalobce bylo zahájeno dne 2. 8. 2013. Podle přechodného ustanovení obsaženého v čl. IV bodu 1 zákona č. 314/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, platí, že *řízení podle zákona č. 326/1999 Sb., zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené, se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*
13. Podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
14. Podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nebo rodinného života cizince.

15. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Podle odst. 2 státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
16. Soud se nejprve zabýval obecně formulovanou námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Jak vyplynulo ze správního spisu a z žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný a správní orgán I. stupně dospěli shodně k závěru, že došlo k naplnění dikce § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Z rozhodnutí žalovaného je patrné, z jakých podkladů vycházel a jakými úvahami se řídil. Žalovaný při svém rozhodování vycházel především z vlastní evidence, rozsudku Okresního soudu v Teplicích ze dne 14. 3. 2011, č. j. 4 T 253/2010-456, dopisů Věznice Nové Sedlo a opisu rejstříku trestů. Oba správní orgány rovněž hodnotily dopady jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a shodně shledaly, že v tomto případě nebude dopad jejich rozhodnutí znamenat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Své úvahy v tomto směru ve svých rozhodnutích podrobně odůvodnily. Z výše uvedených důvodů považuje soud žalobcem vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti za nedůvodnou. Z argumentace žalobce je zřejmé, že spíše než nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů mu vadilo vyhodnocení dopadů jejich rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. To však bude předmětem posouzení jedné z dalších žalobních námitek.
17. Z § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců plyne, že pro zrušení trvalého pobytu dle tohoto ustanovení je třeba, aby současně byly splněny dvě podmínky, a to odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a přiměřenost tohoto rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Mezi účastníky není v posuzované věci sporu o tom, že žalobce byl rozsudkem Okresního soudu v Teplicích ze dne 14. 3. 2011, č. j. 4 T 253/2010-456, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 8. 2011, č. j. 4 To 338/2011-544, pravomocně odsouzen za zločin loupeže k nepodmíněnému trestu 5 a půl roku odnětí svobody. Správní orgány jsou stejně jako správní soud vázány rozhodnutími trestního soudu o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, a nemohou si o těchto okolnostech učinit úsudek samy. Je tedy naplněna první podmínka obsažená v § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců pro zrušení trvalého pobytu, neboť žalobce byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.
18. Dále se soud zabýval námitkami žalobce, že rozhodnutí správních orgánů jsou nepřiměřená z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života. Tyto námitky považuje soud za nedůvodné. Žalovaný se touto otázkou podrobně zabýval na stranách 4 až 7 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný k tomu uvedl, že žalobce má na území České republiky manželku, jež je držitelkou povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání do 31. 3. 2017, má s ní dva syny, a to nezletilý D. D. N., narozený „X“, a nezletilý B. L. N. N., narozený „X“. V České republice pobývá dle zjištění žalovaného pouze žalobcův mladší syn, starší v rozhodné době žil ve své vlasti. Žalovaný konstatoval, že nepochybně vazby mezi žalobcem a jeho manželkou a mladším synem, kteří žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

po dobu výkonu trestu pravidelně navštěvovali, tento vztah však nevyhodnotil jako natolik silný, aby zabránil zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce obsaženým v doplnění odvolání, že by žalobce již k zemi původu nic nevázalo, neboť ve Vietnamu má žalobce staršího syna (narozený 28. 8. 2004), o něhož se s ohledem na jeho věk musí někdo starat, z čehož vyplývá, že žalobce nějaké vazby na svou vlast má. Žalovaný zdůraznil, že by se žalobce vrátil do země, z níž pochází a kterou opustil jako dospělý, zná tudíž tamní jazyk i prostředí, návrat do vlasti by pro něj tedy nebyl nepřekonatelným problémem. Žalovaný poukázal na to, že z trestního rozsudku plyne, že při výpovědích žalobce byl třeba tlumočnick a že předmětnou činnost páchal spolu se třemi spolupachateli téže státní příslušnosti. V případě přesídlení žalobce do jeho domovské země žalovaný předestřel dva možné scénáře. Dle prvního manželka a mladší syn žalobce zůstanou na území České republiky, což je dle zkušeností žalovaného poměrně běžný vývoj, přičemž zdůraznil, že dlouhé vzájemné odloučení již zažili z důvodu výkonu trestu odnětí svobody. Druhou možností je následování žalobce do vlasti. K tomu žalovaný dodal, že manželka žalobce opustila svůj domovský stát v roce 2007 ve svých 24 letech, a vrátila by se tak do známého prostředí, přičemž ve Vietnamu žije její syn D. T. B., narozený „X“. Ohledně syna žalobce pobývajícího na území České republiky žalovaný uvedl, že nelze dovodit nepřiměřenost přesídlení pro jeho nízký věk. Na základě těchto skutečností dospěl žalovaný k závěru, že ani dle jednoho z možných scénářů nedojde k nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, je jen na něm a jeho blízkých, jak si následně soužití upraví. Žalovaný též upozornil na to, že se žalobce dopustil trestné činnosti v přímém úmyslu a byl si vědom toho, že jeho jednáním dojde ke spáchání trestného činu, což může negativně ovlivnit jeho další setrvání na území České republiky a zasáhnout do zde vytvořených vazeb. Žalovaný zohlednil rovněž závažnost narušení veřejného pořádku, kterou posoudil jako značnou. Popsal, že žalobce se dopustil trestného činu loupeže, jež spočívala v tom, že spolu s dalšími třemi spolupachateli vešli v kuklách do obchodu v Cínovci, namířili na prodavače makety střelných zbraní, poté prodavače napadli pěstmi, povalili ho na zem a zkopali, čímž mu způsobili podlitiny v obličeji a na krku a infarkci 5. - 7. žebra, následně ho svázali a na hlavu mu dali igelitovou tašku. Z obchodu odnesli zboží a finanční hotovost o hodnotě 292 844 Kč. Žalovaný se zabýval i ekonomickou situací žalobce a shrnul, že žalobce je držitelem živnostenského oprávnění s oborem činnosti velkoobchod a maloobchod, přičemž zdůraznil, že pokud se žalobce živil prodejem věcí, nejde o natolik specifickou činnost, že by ji nemohl žalobce vykonávat ve své vlasti, žalobce je dospělý muž, který by se měl být schopen o sebe postarat, a to i mimo území České republiky, přičemž žalovanému nebyly známy žádné důvody, které by mu v tom bránily. Žalovaný dále konstatoval, že napadeným rozhodnutím, tj. zrušením žalobcova povolení k trvalému pobytu, se ruší pouze nejvyšší možné pobytové oprávnění, zákaz pobytu žalobci nebyl vysloven, a není tak vystavena nepřekonatelná bariéra mezi žalobcem a Českou republikou. Žalovaný dospěl k závěru, že rozhodnutí sice nepochybně určitým negativním způsobem zasáhne do rodinného a soukromého života žalobce, intenzita zásahu není s ohledem na výše popsané jednání žalobce natolik vysoká, aby bylo možno hodnotit takový zásah jako nepřiměřený. Intenzitu tohoto zásahu dle žalovaného plně vyvažuje závažnost žalobcem páchané trestné činnosti.

19. Soud se s výše popsanými závěry žalovaného ztotožňuje a konstatuje, že provedené hodnocení přiměřenosti zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce odpovídalo rovněž požadavkům kladeným čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Skutečnost, že žalobce nebude moci pokračovat v trvalém soužití s manželkou a dítětem na území České republiky, nepochybně znamená zásah do práva žalobce na soukromý a rodinný život. Zároveň je však třeba zdůraznit, že ani v takovém případě tímto nejsou žalobce a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z tvrzení žalobce v nyní řešené věci nelze dovodit, že by byla realizace jeho rodinného života, a to všech členů jeho rodiny, v zemi původu zcela vyloučena, jakkoli by to jistě pro ně znamenalo zcela zásadní životní změnu. Stejně tak je možná realizace rodinného života „na dálku“, zejména prostřednictvím pravidelných návštěv manželky a syna u něho ve Vietnamu nebo v jiném státě, jež si zvolí případně pro svůj budoucí život, jakkoli i to by jistě znamenalo podstatný a v řadě ohledů významnější zásah do jejich rodinných poměrů. Nelze v této situaci navíc přehlédnout, že ve Vietnamu žil v době rozhodné společný syn žalobce a jeho manželky, a to nezletilý D. D. N., narozený „X“, a lze tedy aprobeovat argumentaci žalovaného, že tato skutečnost svědčí o tom, že žalobce nemá zcela přetřhány vazby na zemi původu.

20. Co se týče přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, www.nssoud.cz, který se též týkal zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v návaznosti na pravomocné odsouzení za spáchání zločinu, v němž se uvádí, že „stěžovatel si měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům toho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.“ Tyto závěry se plně uplatní i v nyní projednávaném případě (obdobně za podobné skutkové situace viz nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016-42, www.nssoud.cz). Žalobce se na území České republiky dopustil závažné trestné činnosti, za kterou byl pravomocně odsouzen, v důsledku čehož splnil podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť zásah do jeho soukromého a rodinného života nebyl shledán natolik závažným, aby převážil nad veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. Soud opakovaně zdůrazňuje, že považuje za velmi smutné, že žalobce důsledkům svého jednání vystavil manželku a syna, s nimiž žije ve společné domácnosti a s nimiž má podle svých tvrzení hluboký citový vztah. Nicméně zájem České republiky na tom, aby takové osoby jako žalobce se na jejím území nenacházely, v daném případě má přednost před uvedeným rodinným vztahem žalobce s jeho manželkou a synem. Žalobce a jeho rodinní příslušníci budou muset nalézt takovou formu rodinného soužití, která bude možná i za podmínek zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce. Původcem případných neblahých dopadů této skutečnosti je totiž jen a pouze žalobce sám. Ten si jako cizinec trvale pobývajícím na území České republiky mohl a měl být vědom toho, že i když má nejvyšší stupeň pobytového oprávnění, svým závažným protispolečenským jednáním o ně může přijít.
22. Soud považuje bagatelizování vlastní trestné činnosti ze strany žalobce spočívající v tom, že byl pouze v nesprávný čas na nesprávném místě, za nemístné. Jak plyne z výše popsaných okolností zločinu loupeže, za který byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 a půl roku, žalobce nebyl pouhým náhodným účastníkem tohoto zločinu, ale tento trestný čin spolu s ostatními spolupachateli společně plánoval a aktivně se loupeže a násilí na poškozeném osobně účastnil.
23. Soud shrnuje, že správní orgány řádně vyhodnotily dopady jejich rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. K tomu zjistily všechny podstatné skutečnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu, a to i ty, které svědčí ve prospěch žalobce. V tomto směru považuje soud za zásadní, že žalobce v žalobě neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, kterou by správní orgány nehodnotily, a ani nezpochybňoval správnost skutkových zjištění, pouze nesouhlasil s vyhodnocením skutkového stavu ze strany správních orgánů. Soud proto považuje námitku žalobce stran nedostatečnosti skutkových zjištění ze strany správních orgánů za nedůvodnou, neboť ty zjišťovaly rodinné vazby žalobce jak na území České republiky, tak v zemi původu, hodnotily jeho ekonomické poměry, délku jeho pobytu na území České republiky, jeho věk, zdravotní stav, společenské a kulturní vazby na území České republiky a intenzitu vazeb k jeho domovskému státu, a ze svých skutkových zjištění řádně, logicky a srozumitelně vyvodily své právní závěry.
24. Za zcela irelevantní soud považuje námitky žalobce brojící proti tomu, že správní orgány měly tvrdit, že žalobce má možnost pobývat na území České republiky na základě jiného pobytového oprávnění. Předně je třeba konstatovat, že správní orgány ve svých rozhodnutích vůbec nezmiňovaly ani nehodnotily skutečnost, zda si žalobce může požádat o jiné pobytové oprávnění a zda mu a za jakých podmínek bude uděleno. Není tedy pravdou, že by správní orgány měly tvrdit, že žalobce má možnost pobývat na území České republiky na základě jiného pobytového oprávnění. Tato námitka je tedy neoprávněná. Soud dále dodává, že podstatnými okolnostmi pro zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců je pouze to, zda byl žalobce pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, a to za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Tyto dvě podmínky, jak je výše uvedeno, byly naplněny. Okolnost, zda žalobce může po zrušení trvalého pobytu pobývat na území České republiky na základě jiných pobytových oprávnění či že může mít po určitou dobu problém se získáním nižšího pobytového oprávnění v důsledku jím spáchané trestné činnosti, není pro rozhodnutí o

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zrušení trvalého pobytu rozhodující, a správní orgány ji proto nemusí v tomto řízení hodnotit.

25. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 21. listopadu 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.